

Fleygði Óðinn
ok í folk of skaut,
þat var enn folkvíg
fyrst í heimi;
brotinn var borðveggr
borgar ása,
knáttu vanir vígspá
völlu sporna.

Þá gengu regin öll
á rökstóla,
ginnheilög goð,
ok um þat gættusk,
hverjir hefði loft allt
lævi blandit
eða ætt jötuns
Óðs mey gefna.

Þórr einn þar vá
þrunginn móði,
- hann sjaldan sitr -
er hann slíkt of fregn -:
á gengusk eiðar,
orð ok særi,
mál öll meginlig,
er á meðal fóru.

Veit hon Heimdallar
hljóð of folgit
und heiðvönum
helgum baðmi,
á sér hon ausask
aurgum forsi
af veði Valföðrs.
Vituð ér enn - eða hvat?

Ein sat hon úti,
þá er inn aldni kom
yggjungr ása
ok í augu leit.
Hvers fregnið mik?
Hví freistið mín?
Allt veit ek, Óðinn,
hvar þú auga falt,
í inum mæra
Mímisbrunni.
Drekkur mjöð Mímir
morgun hverjan
af veði Valföðrs.
Vituð ér enn - eða hvat?